

²² Комзюк А. Т. Заходи адміністративного примусу в правоохоронній діяльності міліції: поняття, види та організаційно-правові питання реалізації: Монографія / За заг. ред. проф. О. М. Бандурки. – Х., 2002. – С. 21.

²³ Коломосць Т. Адміністративний примус у законодавстві України: деякі недоліки закріплення та можливі шляхи усунення їх // Підприємство, господарство і право. – 2003. – № 5. – С. 62.

²⁴ Комзюк А. Т. Вказана праця. – С. 46.

²⁵ Коломосць Т. Вказана праця. – С. 233.

²⁶ Там само. – С. 192.

²⁷ Алехин А. П., Кармолицкий А. А., Козлов Ю. М. Административное право Российской Федерации: Учебник. – М.: ИКД «Зерцало-М», 2002. – С. 60.

²⁸ Еропкин М. И. О классификации мер административного принуждения // Вопросы административного права на современном этапе. – М., 1963. – С. 115–116.

²⁹ Авер'янов В. Б., Мартыанов І. В. Адміністративний примус // Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. – К.: Укр. енцикл., 1998. – Т. 1: А-Г. – С. 52.

³⁰ Авер'янов В. Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії // Право України. – 2003. – № 5. – С. 117–129.

Резюме

Войтенко І. С. Поняття, сутність та ознаки адміністративно-господарських санкцій за адміністративним законодавством України.

У статті проаналізовано проблему адміністративно-господарських санкцій за адміністративним законодавством України, їх поняття, сутність та ознаки.

Ключові слова: адміністративне законодавство, відповідальність, санкція, адміністративно-господарська санкція.

Резюме

Войтенко І. С. Понятие, сущность и признаки административно-хозяйственных санкций по административному законодательству Украины.

В статье проанализирована проблема административно-хозяйственных санкций по административному законодательству Украины, их понятие, сущность и признаки.

Ключевые слова: административное законодательство, ответственность, санкция, административно-хозяйственная санкция.

Summary

Voytenko I. Concept, nature and characteristics of administrative sanctions by administrative legislation of Ukraine, National Technical University of Ukraine DPS.

In this article the problem of administrative sanctions under administrative law in Ukraine, their concept, the essence and characteristics.

Key words: administrative law, liability, penalty, administrative and economic sanctions.

Отримано 4.04.2014

УДК 346.2 : 004.738.5

А. О. ГЕЛИЧ, Ю. О. ГЕЛИЧ

Алла Олександрівна Гелич, кандидат юридичних наук, доцент Юридичного інституту Національного авіаційного університету

Юлія Олександрівна Гелич, кандидат юридичних наук, доцент, професор Навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

ЗАХИСТ ІНТЕРЕСІВ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ ПРИ ПОШИРЕННІ В ІНТЕРНЕТ НЕДОСТОВІРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ЙОГО ДІЯЛЬНІСТЬ

На сьогодні від поширення недостовірної інформації у мережі Інтернет багато підприємств недоотримують прибутки, втрачають клієнтів тощо. Досить непростим є питання захисту інтересів суб'єкта господарювання у таких випадках. Як матеріальне, так і процесуальне законодавство має значні пробіли у цій сфері. Причинами цьому є значною мірою неврегульованість усього спектру Інтернет-відносин як в Україні, так і у більшості країн світу.

© А. О. Гелич, Ю. О. Гелич, 2014

Окремі законодавчі системи закріплюють відповідальність Інтернет-провайдерів за порушення третіми особами інтересів суб'єкта господарювання в Інтернеті. Загалом, впровадження законодавчого регулювання відносин у сфері відповідальності Інтернет-провайдера за порушення прав суб'єкта господарювання сприятиме належному захисту його інтересів. Однак питання захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність потребує поглибленого дослідження.

Серед наукових досліджень, які стосуються порушення прав суб'єкта господарювання, більшість присвячені деліктам, пов'язаним з діловою репутацією. У цьому напрямі, наприклад, О. В. Безух пропонує власне розуміння поняття ділової репутації суб'єкта господарювання, неправомірне використання якої створює акт недобросовісної конкуренції як «суспільно-позитивної оцінки з боку партнерів та споживачів сукупності специфічних якостей господарюючого суб'єкта та його продуктів, яка надає переваги в конкуренції та додаткові прибутки без збільшення обсягу активних операцій»¹. І. В. Кривошеїна визначає одним із основних видів порушень прав на фірмове найменування «використання третіми особами найменування, тотожного чи схожого до ступеня сплутування з фірмовим найменуванням тієї юридичної особи, яка має на нього виключне право; при цьому в більшості випадків йдеться про використання спеціального умовного позначення юридичної особи, тобто тієї частини фірмового найменування, яка саме і слугує вирізненню одних підприємств серед інших»². В. С. Кулішенко пропонує розуміти правопорушення неправомірного використання ділової репутації суб'єктів господарювання в конкуренції як «протиправну поведінку суб'єкта господарювання, що завдає шкоди конкурентним господарським (підприємницьким) відносинам, порушує законодавство про захист від недобросовісної конкуренції, права на вільну, чесну конкуренцію і ділову репутацію шляхом експлуатації ділової репутації іншого суб'єкта господарювання-конкурента, що тягне ймовірність змішування споживачами діяльності носія ділової репутації (добросовісного конкурента) і недобросовісного конкурента»³. Однак названі та інші дослідники не торкалися питання захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

Мета цієї статті – розкрити можливості щодо захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

Задля досягнення мети дослідження завданням цієї статті визначаємо: проаналізувати чинні законодавчі акти, що регламентують відповідну сферу відносин, судову практику, а також погляди науковців стосовно захисту інтересів суб'єкта господарювання.

Питання захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність тісно пов'язане із правовим захистом ділової репутації такого суб'єкта господарювання.

Господарський кодекс України визначає окремі види правопорушень, пов'язаних з діловою репутацією, під загальним поняттям «створення перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції», визнаючи перешкодами у процесі конкуренції серед інших дискредитацію суб'єкта господарювання, тобто поширення у будь-якій формі *неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання*, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання⁴. Як бачимо, законодавець об'єднує вплив поширення неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання із завданням шкоди його діловій репутації.

Дещо по-іншому визначається дискредитація суб'єкта господарювання у Законі України «Про захист від недобросовісної конкуренції»: поширення у будь-якій формі *неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання*, у тому числі щодо його товарів, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання⁵.

Таким чином, господарське право України передбачає у частині законодавства про недобросовісну конкуренцію порушення, пов'язані з діловою репутацією суб'єкта господарювання, а саме: порушення шляхом поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.

Такі порушення не завжди мають матеріальний склад, тобто наявність шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання не вважається обов'язковим елементом складу такого правопорушення. Факт поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з діяльністю суб'єкта господарювання, може становити господарсько-правове правопорушення недобросовісної конкуренції.

До речі, законодавство про охорону прав на знаки для товарів і послуг також містить норми щодо порушень права суб'єкта господарювання на ділову репутацію, зокрема у частині такого зовнішнього її прояву, як знак для товарів і послуг⁶. Однак такий захист мало стосується інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

Припинення ділової репутації суб'єкта господарювання нерідко стає підставою для визначення немайнової шкоди, заподіяної юридичній особі. Так, у Постанові Пленуму Верховного Суду України від 31 березня 1995 р. № 4 «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» під немайною шкодою, заподіяною юридичній особі, пропонується розуміти втрати немайнового характеру, що настали у зв'язку з приниженням її ділової репутації, посяганням на фірмове найменування, товарний знак, виробничу марку, розголошенням комерційної таємниці, а також *вчиненням дій, спрямованих на зниження престижу чи підірив довіри до її діяльності*⁷. Саме остання частина наведеного формулювання (вчинення дій, спрямованих на зниження престижу чи підірив довіри до діяльності суб'єкта господарювання)

може використовуватися для формулювання підстав при захисті інтересів суб'єкта господарювання у разі поширення в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

Господарський кодекс України (далі – ГК) передбачає неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання як один із актів недобросовісної конкуренції. Так, недобросовісною конкуренцією визнаються будь-які дії у конкуренції, що суперечать правилам, торговим та іншим чесним звичаям у підприємницькій діяльності, зокрема неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання, створення перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції та досягнення неправомірних переваг у конкуренції, неправомірне збирання, розголошення та використання комерційної таємниці, а також інші дії⁸.

Неправомірним використанням ділової репутації суб'єкта господарювання ГК визнає: неправомірне використання чужих позначень, рекламних матеріалів, упаковки; неправомірне використання товару іншого виробника; копіювання зовнішнього вигляду виробу іншого виробника; порівняльна реклама. Неправомірним вважається використання без дозволу уповноваженої на те особи чужого імені, комерційного найменування, торговельної марки, інших позначень, а також належних іншій особі рекламних матеріалів тощо, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання, який має пріоритет на їх використання. Неправомірним використанням товару іншого виробника вважається введення у господарський обіг під своїм позначенням товару іншого виробника шляхом змін чи зняття позначень виробника без дозволу уповноваженої на те особи. Копіюванням зовнішнього вигляду виробу є відтворення зовнішнього вигляду виробу іншого суб'єкта господарювання і введення його у господарський обіг без однозначного зазначення виробника копії, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання. Не визнається неправомірним копіювання зовнішнього вигляду виробу або його частин, якщо таке копіювання зумовлено виключно їх функціональним застосуванням. Порівняльною є реклама, що містить порівняння з товарами (роботами, послугами) чи діяльністю іншого суб'єкта господарювання. Не визнається неправомірним порівняння в рекламі у випадках, передбачених законом⁹.

Тотожні норми містяться і в Законі України «Про захист від недобросовісної конкуренції» у главі 2 «Неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання» щодо неправомірного використання позначень, неправомірного використання товару іншого виробника, копіювання зовнішнього вигляду виробу, порівняльної реклами. Деталізуються лише окремі положення згідно з бланкетними нормами Господарського кодексу України, наприклад, не визнається неправомірним порівняння в рекламі, якщо наведені відомості про товари, роботи, послуги підтверджені фактичними даними, є достовірними, об'єктивними, корисними для інформування споживачів¹⁰.

У 2011 р. у Верховній Раді України пройшов перше читання проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо врегулювання питань авторського права і суміжних прав», який, однак, не був прийнятий. Статтею 52 цього законопроекту передбачалося, що «у разі виявлення порушення, у тому числі в мережі Інтернет, суб'єкт авторського права і (або) суміжних прав, поряд з іншими способами захисту своїх прав, має право звернутись до особи, за допомогою послуг якої порушується авторське право і (або) суміжні права, у тому числі до провайдера/операція телекомунікацій, котрий забезпечує названому суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав порушнику його прав, доступ до мережі Інтернет або послуги з розміщення Інтернет-сайта абонента на обладнанні провайдера, з вимогою сприяти припиненню порушення авторського права і (або) суміжних прав. Протягом двох тижнів після отримання вказаного звернення така особа зобов'язана попередити названого суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав порушника його прав про необхідність припинення ним порушень авторського права і (або) суміжних прав. У разі продовження порушень авторського права і (або) суміжних прав протягом двох тижнів після отримання попередження, особа, за допомогою послуг якої порушується авторське право і (або) суміжні права, зобов'язана припинити надання послуг названому суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав порушнику його прав, у тому числі припинити доступ до мережі Інтернет або припинити надання послуг з розміщення Інтернет-сайта абонента на обладнанні провайдера. У разі невиконання зазначеного обов'язку вказана особа, за допомогою послуг якої порушується авторське право і (або) суміжні права, несе з порушником авторського права і (або) суміжних прав солідарну відповідальність за порушення авторського права і (або) суміжних прав»¹¹. Таким чином, пропонувалася процедура захисту прав інтересів суб'єкта господарювання, пов'язаних із авторським правом і (або) суміжними правами, у разі їх порушення у мережі Інтернет.

Видається, що закріплення принципу солідарної відповідальності провайдера Інтернет-послуг із порушником прав суб'єкта господарювання є логічним у випадку, якщо провайдер не припиняє надання послуг порушнику. Подібний принцип має використовуватися і при удосконаленні законодавства щодо захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

Єдиною різницею між умовно аналогічними відносинами щодо авторських прав і поширенням недостовірної інформації буде те, що у першому випадку суб'єкт господарювання підтвердить документально свої авторські і (або) суміжні права, а у випадку поширення недостовірної інформації таку недостовірність необхідно доводити.

Вітчизняна судова практика, на жаль, не має багато прикладів захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність. Більшість позовів стосуються порушення інших, відмінних від права на інформацію, немайнових прав юридичної особи – суб'єкта підприємницької діяльності. Велика група таких судових справ стосується питань ділової репутації юридичних осіб. Тому слід звернути увагу на узагальнення судових рішень.

Судова практика демонструє неоднозначні підходів до захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність. Відповідні узагальнення судової практики свідчать, що у якості окремих груп справ не розглядаються спори, коли поза бажанням суб'єкта господарювання його ділова репутація зазнає втрат унаслідок неправомірних діянь з боку третіх осіб, зокрема через поширення неправдивої інформації.

Попри стрімке поширення і глобалізацію Інтернету його правове регулювання в Україні і на сьогодні є недостатнім. Спори, пов'язані з розміщенням і використанням інформації з Інтернету, в Україні почали бути предметом судового розгляду наприкінці минулого тисячоліття. Перші справи стосувалися переважно питань захисту авторських прав на інформацію, яка розміщується в Інтернеті, з урахуванням законодавства про авторське право і суміжні права. Наприклад, позивач посилався на те, що відповідач розмістив на своєму сайті статтю, яка раніше була надрукована у газеті позивача. При цьому позивач мав договір, за яким автор статті передавав свої майнові авторські права позивачеві, включаючи виключне право на використання, тому розміщення цього матеріалу в Інтернеті без власного дозволу позивач розцінив як порушення своїх майнових авторських прав. І хоча такий приклад не стосується безпосередньо захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні недостовірної інформації про його діяльність, однак дає розуміння підходів судових органів до вирішення справ, пов'язаних з Інтернет-відносинами.

До 2000-х років окремі арбітражні суди України вважали, що розміщення статті на сайті Інтернету не є її використанням, оскільки це не є відтворенням, показом або сповіщенням твору. Відповідно, таке розміщення не потребує дозволу особи, яка має авторське право. Позиція ж Вищого арбітражного суду України (далі – ВАСУ) була такою: відповідно до ст. 4 Закону України «Про авторське право і суміжні права» до відтворення, серед іншого, належить і виготовлення навіть одного примірника твору у будь-якій матеріальній формі. Сам примірник розглядається як результат будь-якого відтворення твору. Відповідно до ч. 1 ст. 14 відтворення є однією з форм використання твору. ВАСУ доходив висновку, що розміщення творів в Інтернеті у вигляді, доступному для публічного споживання, є їх відтворенням.

Цікаво, що суди, розглядаючи питання про порушення власне авторських майнових прав позивача – виключного права на відтворення розміщення спірної публікації, керувалися Законом України «Про авторське право і суміжні права». Втім, суд у наведеному типовому прикладі установив, що спірна публікація була розміщена не лише на сайті відповідача, а ще на кількох інших сайтах, тобто в численних загальнодоступних джерелах. При цьому не вказувалася особа, яка має авторські права. За таких умов суд дійшов висновку про відсутність безпосереднього зв'язку між публікацією спірної статті у газеті позивача і її розміщенням на сайті відповідача. Отже, порушення авторських прав саме відповідачем не вважалося доведеним.

Таким чином, у взятій для прикладу справі йшлося про несанкціоноване використання інформації, що належала певній особі, кількома іншими особами. Відсутність посилань на автора та інших вихідних даних під час відтворення цієї інформації відразу кількома особами на різних сайтах Інтернету вкрай ускладнює встановлення винного у порушенні авторських прав. Кожна з таких осіб могла посилатися на сайт іншої особи, що раніше розмістила спірну статтю. Відсутність даних про автора робить неможливим посилання на охорону авторських прав. Позивач мав (за наявності для цього технічної можливості) встановити особу, яка першою зробила спірну статтю загальнодоступною в Інтернеті. Для цього потрібно відслідковувати увесь ланцюг проходження інформації через провайдерів, різноманітні сервери тощо. Така діяльність має здійснюватись на підставі відповідних договорів про надання інформаційних послуг, що й мали б стати предметом судового дослідження.

Такий же підхід застосовано Вищим господарським судом України при аналізі спорів, пов'язаних із застосуванням законодавства про інтелектуальну власність, на основі огляду практики вирішення таких спорів. Не зважаючи на зміну законодавства про авторське право і суміжні права, зроблено однозначний висновок про те, що розміщення в мережі Інтернет твору у вигляді, доступному для публічного використання, є його відтворенням та потребує дозволу особи, яка має авторське право¹².

Подібний підхід може бути застосований і для випадків поширення в Інтернет недостовірної інформації про діяльність суб'єкта господарювання. Позивачу у таких випадках необхідно позиватися до першої особи, яка поширила недостовірну інформацію. Але для цього необхідно встановити за допомогою провайдера (-ів) Інтернет-послуг часові параметри розміщення недостовірної інформації. Практично реалізувати це вдається не завжди.

Аналізуючи додатково постанову Пленуму Верховного Суду України від 27 лютого 2009 р. № 1 «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» (зі змінами), зазначимо, що при порушенні інтересів суб'єкта господарювання внаслідок поширення про нього недостовірної інформації має бути доведена сукупність таких обставин:

- 1) поширення інформації, тобто доведення її до відома бодай одній особі у будь-який спосіб. У випадку з Інтернет таке поширення апріорі доводиться невизначеній кількості осіб;
  - 2) поширення інформації, яка не відповідає дійсності;
  - 3) поширена інформація стосується конкретного суб'єкта господарювання, тобто позивача у суді.
- Відсутність бодай однієї з наведених обставин виключає можливість задоволення позову у судовому порядку.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що господарське законодавство України відносить поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, до правопорушень, пов'язаних з діловою репутацією.

У статті зроблено припущення, що для захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність доцільно закріпити солідарну відповідальність провайдера Інтернет-послуг із порушником прав суб'єкта господарювання у випадку, якщо провайдер не припиняє надання послуг порушнику.

Практичного значення набуває питання визначення за допомогою провайдера (-ів) Інтернет-послуг першої особи, яка поширила недостовірну інформацію.

Перспективами подальших досліджень визначаємо розкриття механізму отримання доказової інформації для захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

¹ Безух О. В. Захист від недобросовісної конкуренції у сфері промислової власності: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук – Донецьк, 2001. – С. 15.

² Кривошеїна І. В. Фірмове найменування: регулювання та правова охорона за законодавством України: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / І. В. Кривошеїна, Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2007. – 18 с.

³ Кулішенко В. С. Захист від неправомірного використання ділової репутації суб'єктів господарювання у конкуренції: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04 / Одеська національна юридична академія. – Одеса, 2003. – С. 175.

⁴ Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18.

⁵ Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36. – Ст. 164.

⁶ Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 7. – Ст. 36.

⁷ Постанова Верховного Суду України від 31.03.1995 р. № 4 «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» (зі змінами) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua

⁸ Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18.

⁹ Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18.

¹⁰ Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36. – Ст. 164.

¹¹ Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо врегулювання питань авторського права і суміжних прав» № 6523 від 15.06.2010 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>

¹² Лист Вищого господарського суду України від 14.01.2002 р. № 01-8/31.

Резюме

Гелич А. О., Гелич Ю. О. Захист інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність.

У статті на основі аналізу чинних нормативно-правових актів та судової практики розкрито особливості захисту інтересів суб'єкта господарювання при поширенні в Інтернет недостовірної інформації про його діяльність. Запропоновано закріпити солідарну відповідальність провайдера Інтернет-послуг із порушником прав суб'єкта господарювання у випадку, якщо провайдер не припиняє надання послуг порушнику.

Ключові слова: суб'єкт господарювання, Інтернет, недостовірна інформація, захист інтересів.

Резюме

Гелич А. А., Гелич Ю. А. Защита интересов субъекта хозяйствования при распространении в Интернет недостоверной информации о его деятельности.

В статье на основе анализа действующих нормативно-правовых актов и судебной практики раскрыты особенности защиты интересов субъекта хозяйствования при распространении в Интернет недостоверной информации о его деятельности. Предложено закрепить солидарную ответственность провайдера Интернет-услуг с нарушителем прав субъекта хозяйствования в случае, если провайдер не прекращает предоставление услуг нарушителю.

Ключевые слова: предприятие, Интернет, недостоверная информация, защита интересов.

Summary

Helych A., Helych J. Protection of businesses interests in the propagation unreliable information about its activities on Internet.

On the basis of analysis of existing legal acts and court practices peculiarities of protecting the interests of the entity in the dissemination of false information about his activities on the Internet are made. A secure joint liability of Internet provider and the violator of the entity, if the provider does not terminate the provision of services to the offender.

Key words: entity, the Internet, unreliable information, advocacy.

Отримано 9.04.2014